

A B C D E F G H I J K L

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Jiří Wolker

FABRIKA Final

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Úvodník

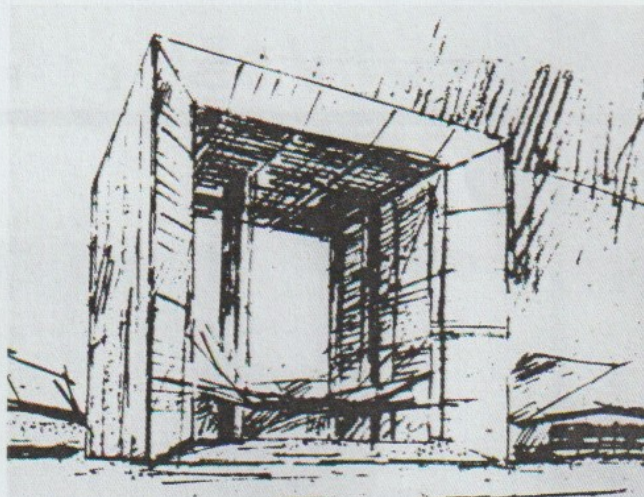

Mám před sebou první letošní zpravodaj *Fabrika W14* a v něm si čtu svůj první úvodník. Tehdy jsem byl ještě celkem vyspalý, takže se daly tvořit elaboráty, teď je tomu jinak, takže nepřemýšlím, vypínám, píšu na volnoběh. Čtu si tam, že „to tady celé chceme trochu ušpinit“ a říkám si: „mission complete“. Následně si tam čtu o vztahu Vrzáka a piva a napadá mě, o čem my bychom psali, kdyby tohohle člověka nebylo.

Říkali mi, že je ten úvodník prý moc složitý, což je možný a říkali, abych to teď v tom posledním úvodníku vysvětlil. V zásadě je to o tom, že to hlavní se odehrává mimo slova, takže mi to v tuhle chvíli přijde jako marnivost.

Čas letí a od chvíle, kdy dopíšu tenhle úvodník a chvíle, kdy vám ho budeme rozdávat po slavnostním zakončení, neuběhne žádná dlouhá doba, takže jestli si budeme chtít něco říct, tak si to řekneme. Zpravodaj končí, začíná hospoda. Úvodník je krátký a to volné místo, které tu zbude po nevysázených znacích je jeho pointa.

-jam-

Citát pro dnešní den

„Nejde o laureáta, jde o to, dělat to dobře!“

Ema Zámečnicková

Najdi titulní stranu!

KUK

Estragon

Když muž nemůže, žena může ještě třikrát. Po dnešním ranním vydání je patrné, že rubrika Testosteron je již poněkud vydojená. Když jsme dnes ráno na svém prahu našly pisálky žadonící o naši pomoc, uvolily jsme se malotné redakci vytrhnout trn z paty. Naše bezbřehé zkušenosti a poznatky by jistě vydaly na samostatné číslo, ale všeho s Víťou! Přinášíme střípky, které Vám jistě navodí chuť zvědět více. Tedy slyš, koloušku, a viz, a přichyl oko své:

- Číšník od krále Ječmínka vypadá jako mladší a hezčí Vrzák.
- Holky mají nejradši polohu "sedět a žrát".
- Průměrná návštěvnice WP vypije za den více piv než členové naší redakce. Dohromady.
- Terka Jelínková je plná želez.
- Kateřina Prášilová chodila s rockerem... týden.
- Petr Matyáš Cibulka tvrdí, že jeho perversnost ženám vadí. Mýlíš se koloušku, ale to chce jen čas.
- Nejbletovanějším samcem WP je Marek Vašut.

Tři zrzky a holka z plakátu

(Do celého článku jsme se vehementně snažily implantovat slovo MRDAT. Tak alespoň touhle cestou...mrdat.)

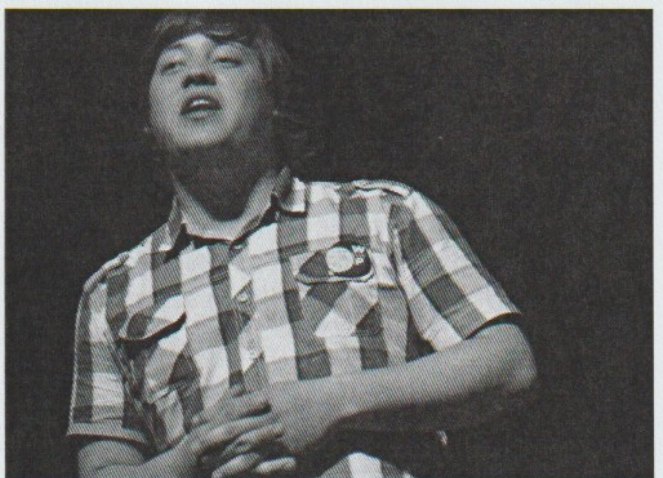
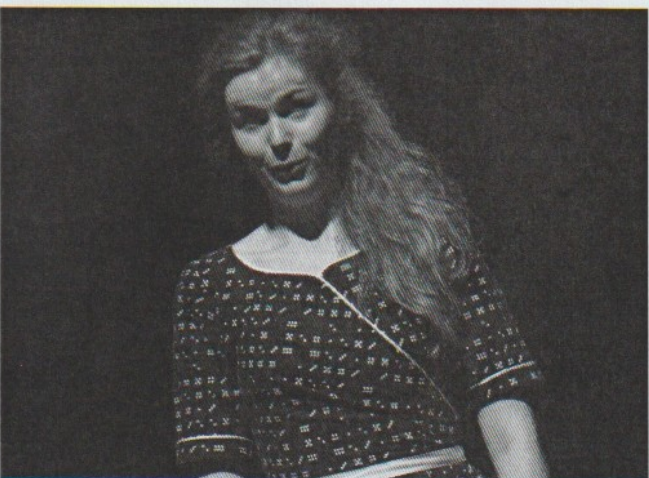
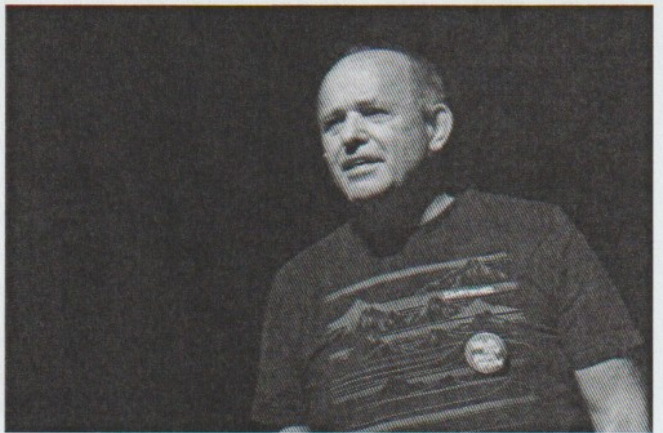
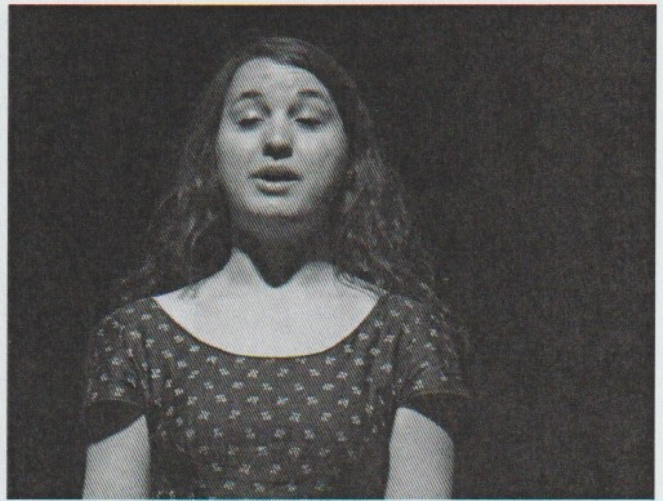
Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Těžká hodina

Rozhovory s recitátory

Těžká hodina

Karolína Kněžů (Ivan Wernisch: Jít jen tak)

Jak se ti přednášelo?

Byla jsem hodně nervózní, ale ustála jsem to. Řekla jsem to aspoň z poloviny tak, jak jsem chtěla, takže dobrý.

Co tě na textu nejvíc baví?

To, že je vlastně úplně o ničem, ale přesto je hodně složitý. Když ho recituji, představuji si, že jdu parkem a moc se snažím někoho potkat. Nevím koho, nevím kdy. Jako když se někde flákáte. Tak se mi moc líbí konec, kdybych měla lidi napnout, a pak jim stejně řeknu, že to nic není.

Co ti běží při přednesu před očima?

Ta představa, jak se procházím. Chtěla bych to ukázat lidem. Ale občas to trochu zkreslí nervozita.

Veronika Blažková (Tomáš Přidal: Klec)

Máš ve svém životě pocit, že jsi v kleci?

Někdy trochu. Tu klec si vytvářím sama tím, že pořád hlídám, jak se chovám, a pořád se hodnotím. To mě docela svazuje, jsem nervózní.

To je pocit, který jsi chtěla reflektovat v textu?

To ani ne. Zjistila jsem, že to vždycky řeknu úplně jinak. Podle toho, jakou mám náladu, tak to ze mě nějak vyletí.

Jakub Jelínek (Karel Plíhal: Nejdělsí Plíhalova báseň)

Plíhalovy texty se moc často nerecitují. Chtěl jsi ukázat, že to jde říkat?

Původně ne. Spíš jsem hledal text se suchým humorem a František Kaska mi doporučil tohle. Řekl mi to den před soutěží, takže jsem se to učil asi v jedenáct večer.

Máš při přednesu před očima nějakou konkrétní

situaci, kterou jsi zažil, nebo viděl?

Ani ne. Jsem hloupej a sedím v jámě, vedle mě je ožralej parťák a lezou po mně brouci. A já to někomu povídám... A snažím se být zajímavěj.

Ondřej Franek (Jaroslav Hašek: Hovory s malým Mílou)

Co tě na textu nejvíc zajímá?

Pro mě je to hlavně velká sranda, proto to říkám.

Je to jenom o té srandě?

Určitě. Já v tom žádný hlubší smysl nehledám. Myslím, že všechno nemusí mít hlubokou myšlenku. Zkrátka něco se dá dělat jen pro tu srandu.

Když mluvíš o Mílovi, představuješ si někoho konkrétního?

Hodilo by se říct, že mladšího bratra, kterého ale nemám, takže ne, nikdo konkrétní mě nenapadá. Možná mě samého v dětském věku.

Petr Matyáš Cibulka (J. H. Krchovský: Nad jedním světem)

Jak bys charakterizoval Krchovského poetiku?

Myslím, že máme podobný smysl pro humor. Kdybych někdy zkusil psát básně, psal bych podobné, jako on. Mně se na něm líbí jeho otevřenost a upřímnost. Nebojí se s ničím vyjít na povrch, často je to až na hranici etičnosti, ale to se mi právě líbí.

Říkal jsi, že máte společný humor. V čem to spočívá?

Oba dva jsme perverzní. Já to mám rád. Občas to trochu přeháním a lidem to vadí, zvláště ženám.

Tvůj text je výběrem básní. Zkus třemi slovy charakterizovat nitku, která ti je svazuje dohromady.

Nešťastně šťastná láska.

Anselm Benedikt Štefan (Václav Havel: Hugo)

Zabýváš se víc hrami Václava Havla?

Od mládí mě Havel táhnul. Je neobyčejně inspirativní, je jiný. Spousta lidí má Havla zafixovaného jako politika, já jako dramatika.

V čem je inspirativní?

Je schopný postavit svou hru jen na jazyku. Obsah už je něco víc, ale to víc je o to víc obohacující. Hraje si s jazykem, perfektně operuje s češtinou. Navíc obsah reflektuje společnost, reaguje na ní a myslím, že za třicet, čtyřicet let to bude pořád stejně aktuální, stejně inspirativní. Nebude to hvězdička, která zapadne do propadliště dějin.

Zkus krátce vypíchnout jednu věc, kvůli které by si lidé měli ten text zapamatovat.

Mluvit o ničem.

Jiří Fencel (Jack London: Odpadlík)

Z jaké je to knížky, jak ses k ní dostal?

Je to z miniknižky *Láska k životu*, která se najednou objevila na půdě méj prababičky zahrabaná, zaprášená.

Co tě nejvíc zajímá na hlavním hrdinovi?

No není to úplně normální přístup k dětství, který on zažívá. Je jako v kolotoči, všechno je to pořád stejné. Já už jsem se taky jednou cítil v takovém kolotoči, takže jsem se v tom i našel. To mě hodně bavilo.

Takže si dokážeš představit sám sebe na jeho místě?

Rozhodně ne v takové míře, ale myslím, že jo.

Zkus svůj text charakterizovat barvou.

Šedivá.

Janderleho Sloup

nedorazil

Co se vyřešilo

na rozboru recitátorů 3. kategorie

Karel Pešek – Bulgakov: O prospěšnosti alkoholismu

Proč zrovna tenhle Bulgakovův text? Porotci ten vztah asi nenašli. Anderle se snaží popsat, o čem text je. Proč je ten předseda opilý? Působí to vnějškově. Zámečnicková to nevidí tak problematicky. Komediantství, herectví... bacha na šaržičku či na machu. Nepítvat se v dialogích – ztrácí se vypravěč a s ním i téma. Mluví se o *míře*.

Iva Šimková – Šrámek: Ještě zní

Vrstevnice Lhotská říká, že je docela příjemné, když se mezi těmi mladými tvářemi objeví někdo s klasickým textem, řečeným tak, že to působí aktuálně. Možná místy i vnějškově, narežirovaně, pedantsky. Recitátorka se snaží mluvit o stáří s nadhledem. Vadí jí, když takový text říká mladý člověk, který jej nemůže pojmout. Následuje debata o tom, že najde-li si mladý recitátor k takovému textu adekvátní vztah, může to fungovat.

Aneta Švarcová – Nohavica: Druhá tráva

Nástup s přehnanou razancí. Je těžké udržet technicky přechody z uvozovacích vět do scénických poznámek a přímých řečí. Maryčka je možná prvoplánově naivní, což s tím souvisí. Vrzák oceňuje kontakt s divákem. Přepáleným začátkem se paradoxně nastavil i kontakt.

Vladimír Soldán – Šiktanc: Michelangelo

Match Vrzák – Soldán. Vrzák v tom vidí obrovské množství kvality, precizních momentů a hlubokého soustředění. Ale vývoj? Funguje to jako veliký monologický monolit. Stereotyp. Zrada v technice intonace. Určitý intonační postup – důraz na každém posledním

slově ve verši, hudební stereotyp. Recitátorovi se nezdá, že by téma nebylo vystavěné. Vrzák zpřesňuje – je makrokompozice a mikrokompozice. Makrokompozice vystavěna, mikrokompozice ne. Soldán to tak nevidí. Lhotská přisazuje – více drobnokresby, dynamiky. Není čas. Lubinová: „Jdeme dál!“ s důrazem na obě slova.

Terezie Jelínková – Kalmačka: Paprsek

Jeden z nejzajímavějších textů, opět však nedostatečná drobnokresba. Recitátorka neřekla klíčový verš. Překrásná báseň, mohlo by to být excelentní, ale dnes se to rozjelo. Jestlipak to „já myslím“ v textu není klíčem k interpretaci – ptá se Zámečnicková. Ať se to rodí na místě.

Denisa Švandová – Grögerová, Hiršal: Láska

Zámečnicková má ráda tyto jandlovské texty. Recitátorka předala oblouk příběhu. Je otázka, zda je to fixované. Z počátku obava o přehnanou mimiku. Křeč, která se v průběhu textu několikrát vrátila. Možná snaha o vnějškové uchopení diváka. Porovnávají s loňským oceněným výkonem (*Evžen Oněgin*), diametrálně odlišný styl.

Klára Bajarov: Óda na trapnost

Lhotská vykopává – vlastní text, proč ne? Vtipný, zajímavý, příjemný. Začátek trochu femme fatale, což se později nepotvrdilo a poněkud to mohlo diváka zavést. Zvláště, když je text tak krátký. Zámečnicková oceňuje, že přestože to byl velký náhled do intimity, necítila se jako divák trapně či nepatříčně. Ale je to na hraně, vždycky se to může přehoupnout.

Jana Machalíková – Mrožek: Vývoj

„Janičko!“, začíná Lhotská. Civilní, ale při tom vzrušující. Strašně krásný, strašně absurdní, strašně silný! „Průměrný,“ říká Vrzák. Rozhození v soustředěnosti. Na hranici slyšitelnosti. Recitátorka zapomněla dvě klíčové věty. Říkat název na začátku? Ano! Bude z toho gag!

Eva Hdravová – Kolář: Věk náboženství

Vrzákovi to přišlo strašně dobrý. Nepamatuje si, že by něco takhle dobrého slyšel. Popisuje téma. Šíp vyvažuje. V určité části se ztratil. Vrzákovi to ale nevadí, protože Kolářovský svět je kolážovitý. Recitátorka to řešila s Liborem Vackem – ten vstupuje do diskuse a pojmenovává, že tato scéna byla zřejmě výchozí odposlechnutou situací, na základě níž byl celý text napsán. Lhotská obdivuje vypravěčství – tři roviny vypravěče, podařilo se udržet všechny. Ale utekl jí začátek. Možná by se to dalo vyřešit uvedením názvu.

Martina Dobiášová – Japonské lidové pověsti: Strašidelný chrám v horách

Vykopává Anderle. Krásné, čisté, rituální, výborné použití rekvizit. Jako bychom byli v Japonsku. Ne že by to bylo strašidelné, ale o to asi nejde. Řeší se drobnosti – odhrnování vlasů z čela, název jedné části.

Jonáš Špaček – Novotný: Vemte to za mě

Zámečnicková si vyškemrala začátek, protože je nadšená, moc se jí líbí text plný témat, podtémat. Produkuje v každém osobní témata, aniž by byl obecný, zároveň je aktuální, aniž by byl plakátový. Koncentrovaný, soustředěný, minimalistický výkon podle Anderleho. Fascinující důslednost, vybočilo to z ní jen dvakrát, spočítal Vrzák.

Anna Novotná – Morganová, Kolář, Novák, Knížák: Koláž akcí akčního umění

Tři návody, jak dělat akční poezii. V textu se hovoří o kreativě... ale přece jen by to mohlo být kreativnější. Dalo by se do toho jít pohybem. Řeší se švy mezi texty, možná i neuzavřený konec koláže.

-jam-

Zasloužil bys pár Vrzák

Soubor hejtů a mouder z rozboru 3. kategorie

Už máte promyšlené, co na sobě budete mít příští Wolkrův Prostějov? Zámečnicková

Myslím, že takový text není třeba pitvat, možná pak Aleš se do toho pustí. Lhotská

Už vás umim. Zámečnicková

Jdeme na Terezii... to je jako na poezii. Vrzák

Já si vás pamatuju z loňska. Vrzák Ona tebe určitě taky. Zámečnicková

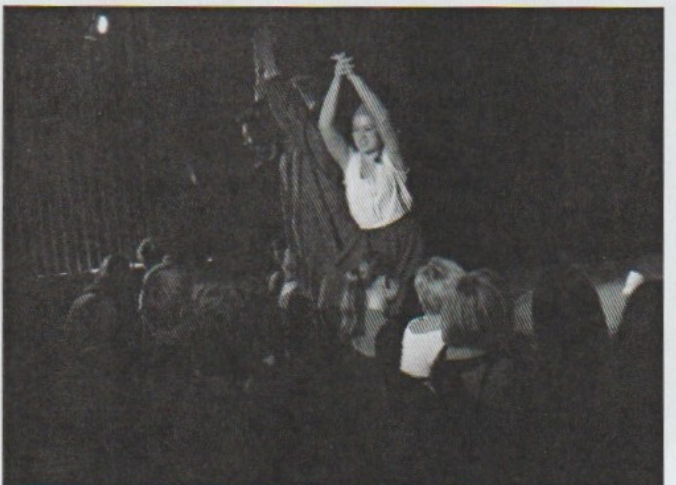
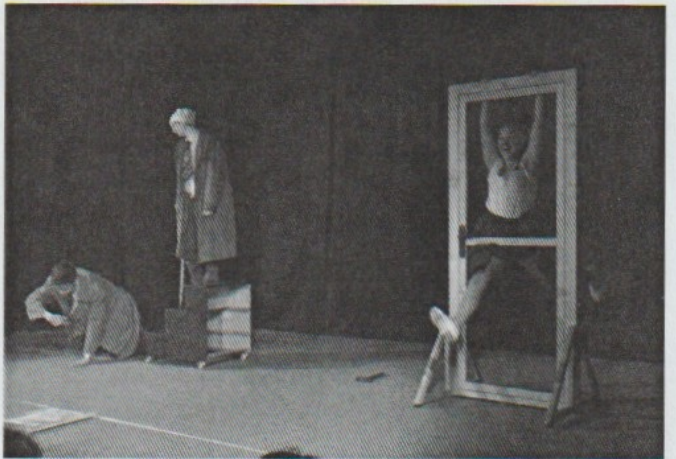
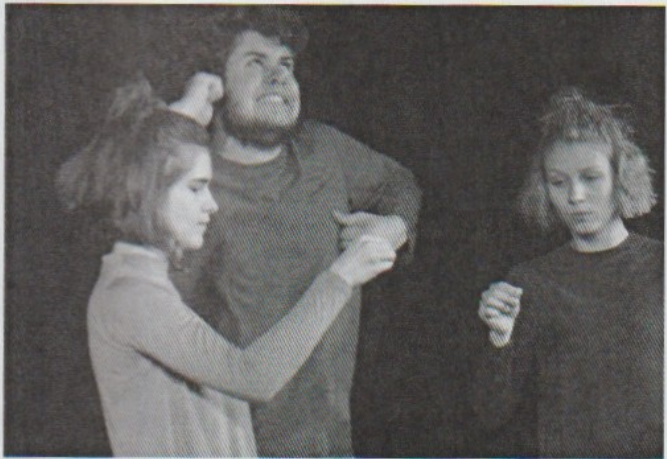
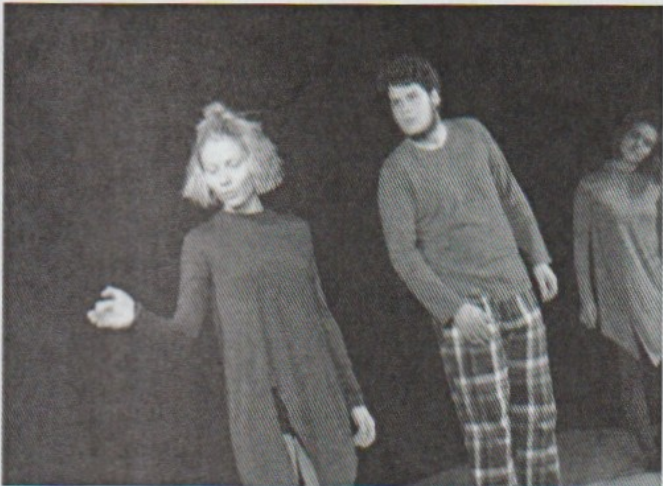
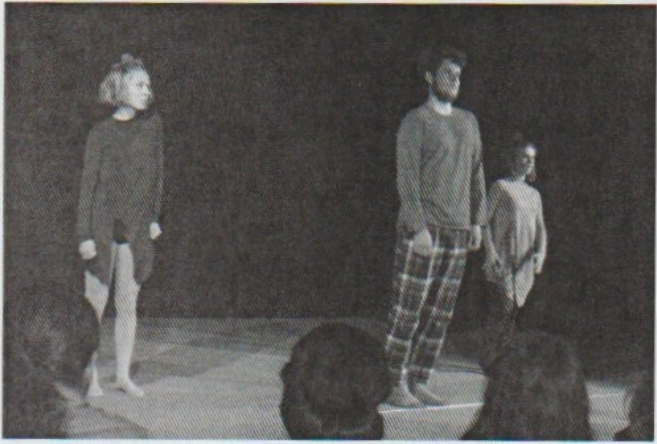
Myslel jsem si, že jste zapomněla text, ale když jsem zjistil, že se jen štouráte v uchu, uklidnil jsem se. Vrzák

-jam-

„Divadlo poesie“

Představení Wolkrova
Prostějova 2016

Rozhovor s členy souboru

Hrůza a ty dvě: „Stavělo se na Kubových kalhotech“

Jak vznikl scénář?

Lenka: Chtěli jsme si zablblnout na jevišti. Naše vedoucí, Míša Homolová, nám doporučila knížku Malý Lalulák, kde je spousta básniček od experimentujících básníků. Od těch čtyř autorů jsme si nějaké vybrali, různě jsme si s nimi hráli a pak vlastně vzniklo tohle.

Jakub: Ono to bylo tak, že jsme si ty básničky rozdělili do kategorií příběh, akce a píseň a z toho jsme nějakým způsobem vycházeli. Pak jsme skládali básně za sebou na principu, aby byly akce, příběh a písnička nějakým způsobem seřazeny za sebou, aby se nekryly a aby nebyly za sebou dvě stejné věci. A pak nám ty básně vytvořily příběh a z toho původně zamýšleného blbnutí nám vzešla až relativně silná existenciální záležitost. Mělo to zajímavou genezi.

Kdo vymýšlel kostýmy?

Míša: Byly dva dny do premiéry a vůbec jsme nevěděli. Vzhledem k tomu, že Kuba nenesí nic jiného než pyžamový kalhoty, tak se stavělo na Kubových kalhotách. Měli jsme díky němu jasně dané tři barvy - žlutá, modrá, červená. Šli jsme do New Yorkeru a koupili si věci, na které byla sleva.

Míša ani Filip Homolovi, vaši vedoucí, tady nejsou, mají něco na práci. Vy sami vypadáte dost samostatně. Jaká byla vlastně role vašich vedoucích při práci na inscenaci?

Lenka: Filip dělal hlavně hudbu. To je na tom hrozně cítit, kdo ho zná, tak ví, že je to filipovin. Míša nám dost pomáhala, co se týče režie. Ne, že by nám říkala: teď si stoupeň sem a uděláš tohle tohle a tohle, ale říkala nám, ať jdeme do prostoru a uděláme to jinak.

Dělali jsme to sami, ale nebýt jí, tak by to nevzniklo.

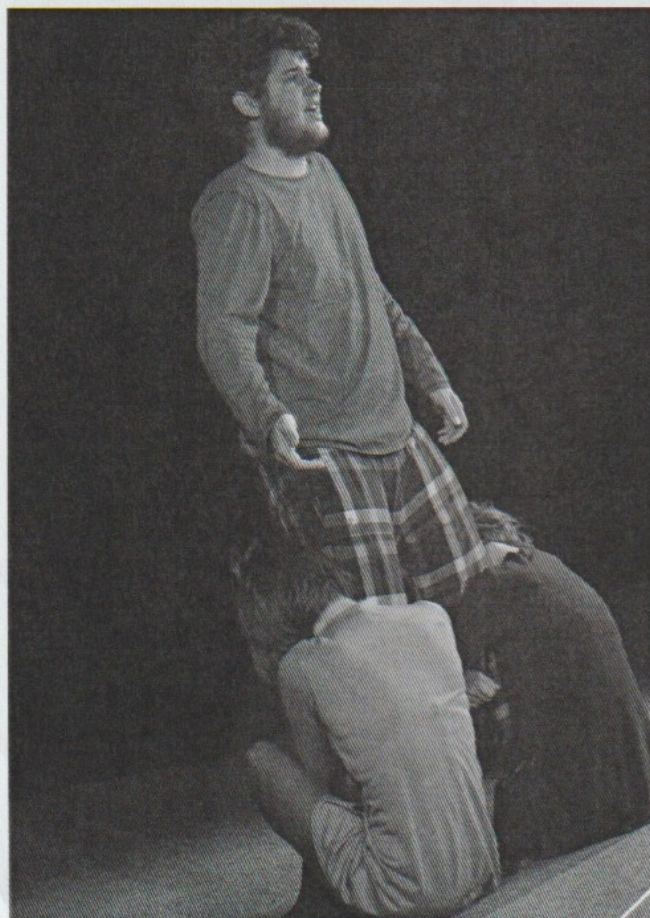
Jak jste vnímali při dnešním představení dětského diváka v publiku?

Míša: Ano, vnímali. My to obvykle hrajeme pro smíšené publikum. Jsou tam malé děti i starší. Tady to bylo hodně cítit.

Lenka: Máme tam fórky, které fungují i na děti. Je hezký, že děti a dospělí se smějí na jiných místech.

Jakub: Mě to potěšilo, že ani to dítě nebylo otrávený, že to na něj nebylo moc složitý a že si tam našlo to svoje.

-ksy-

Recenze na představení

O čem? O kom?

Materiálem souboru *Hrůza a ty dvě* byla sbírka nonsensové poesie Malé Lalulá, kterou uspořádal a básně přeložil básník Radek Malý. V názvu inscenace figuruje pojem „nekonečno“. Hledala jsem spojitost mezi názvem a obsahem inscenace. Toto marné hledání zaměstnalo mou hnido-pišskou dramaturgickou mysl natolik, že jsem se v nonsesovém pásmu ztratila hned na začátku. V polovině představení jsem si zakázala přemýšlet o nekonečnu a vydala se jinými cestičkami. Jedna mě dovedla do laboratoře vztahů mezi ženami a muži, byla to ale zřejmě cestička slepá. Význam mi stále unikal. Také proto, že všechny básně byly říkány lehkomyšlně, ohleduplně k sobě samým i publiku, jednostrunně a doprovázeny byly elegantními, kultivovanými pohyby a obrazy. Scházel kontrapunkt, temnější tón, razantnější výklad. *Hrůza a ty dvě* se nerozhodli, jestli se vydat cestou kabaretu (který by pak ale žádal například písňové výstupy, jasně artikulované pointy a větší dynamiku), nebo cestou lineárního vyprávění příběhu (který by pak ale musel mít své vrcholy, drama a čitelný vývoj). Zmateni jsme byli všichni, kromě téměř pětileté Dorotky Šotkovské, která se královsky bavila, a bylo jí líto, že to není delší. Holt stárneme no...

Loučí se Máša.

Báseň na představení Když se 8 povalí, vypadá to takhle ∞

Barva futurismu,
vrz vrz – přepínání.

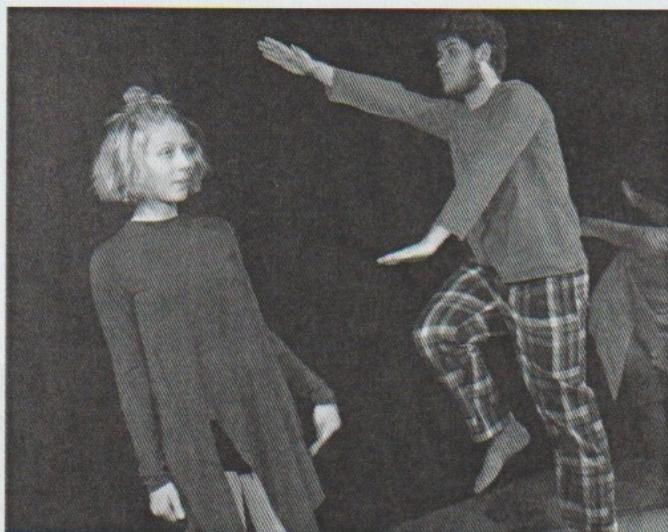
Dělání show,
ach jejda – přepínání.

Průstřihy: škub, kup,
Kuba! – přepínání...

Ztrát obsahu
v konfekčním
obalu
přepínání.

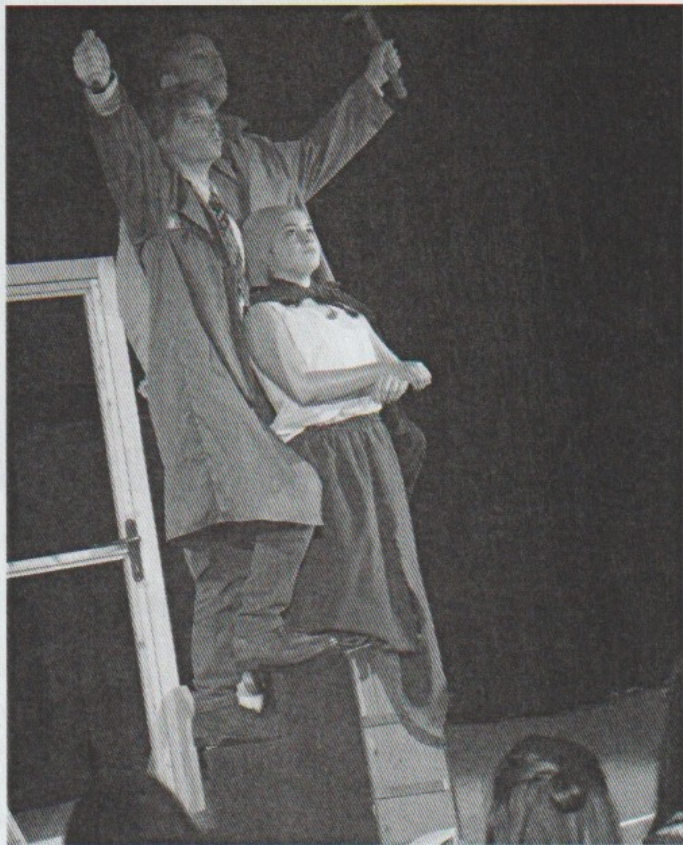
Kulka hlaprohnatvou.

-ušák-

Jednou už to tu bylo

Rozhovor se souborem Na poslední chvíli

Reflektovali jste současnou situaci. Jak dlouho jste sbírali materiál a studovali o čem hrajete?

Filip: Charmsovy texty jsme původně dělali jako etudy. Původně jsme tam ani nechtěli dávat politické téma. Ale o politiku se zajímáme. Charms to psal ve dvacátém osmém, takže ta situace byla dost podobná. Přišlo nám, že se do Charmse současná situace hodí, že se to vlastně opakuje.

Dan: Původně to měla být jenom komedie pro zasmání. Ten politický smysl jsme tam našli až potom. A na kraji nám řekli, abychom tam víc dali současnou situaci.

Filip: Bylo to tam už předtím, ale báli jsme se do toho tak šlapat. Ale politický podtext jsme tam cítili od začátku.

Jak to lidé přijímají? Setkali jste se už s úplně odmítavou reakcí?

Dan: Zatím jsme se s negativní reakcí nesečkali.

Filip: Pro mě velmi překvapivě.

Lucie Veličková: Ale já si myslím, že to jednou přijde.

Natálka: Dostalo se k nám hodnocení (ne od porotců), že nevíme, o čem hrajeme, že jsme si to neprožili, a že nemáme „právo“ něco takového hrát. Ale jinak nám lidé chválili volbu tématu, že jsme s tím přišli v nejlepší možnou chvíli.

Ten divák říká, že jste si to neprožili. Ale vy přece hrajete o současnosti, o době ve které žijete.

Natálka: Právě. Argumentovali jsme tím, že jsme přesvědčení, že to nebyla éra, která by šla vymezit od-do. Určité prvky se táhnou do současnosti, a rozdíl je minimální.

Filip: V tom je ten trik. Jednou to tu už bylo a dneska se tomu akorát říká jinak.

Pojďme k představení. Máte v něm velmi výraznou hudební složku.

Filip: Máme tam takovou směs. Při cirkusové scéně je tam dokonce americká písnička. Potom je tam jedna moderní, nahraná 2015. Je to ideologická písnička od ruské zpěvačky nahraná po anexi Krymu. Vyznává se tam, že miluje Putina, že se s ním chce oženit a žít s ním.

Natálka: A to je ta písnička, na kterou se nám povedlo roztleskat celé publikum, aniž by o tom přemýšleli.

Filip: Takhle se tleskalo Putinovi, když byl po třetí zvolen prezidentem. Taková ukázka demagogie.

Něco na závěr?

Lucie Veličková: Moc děkujeme porotě v Klatovech na krajské přehlídce za připomínky, protože nám hodně pomohla.

-vím-

Recenze na představení

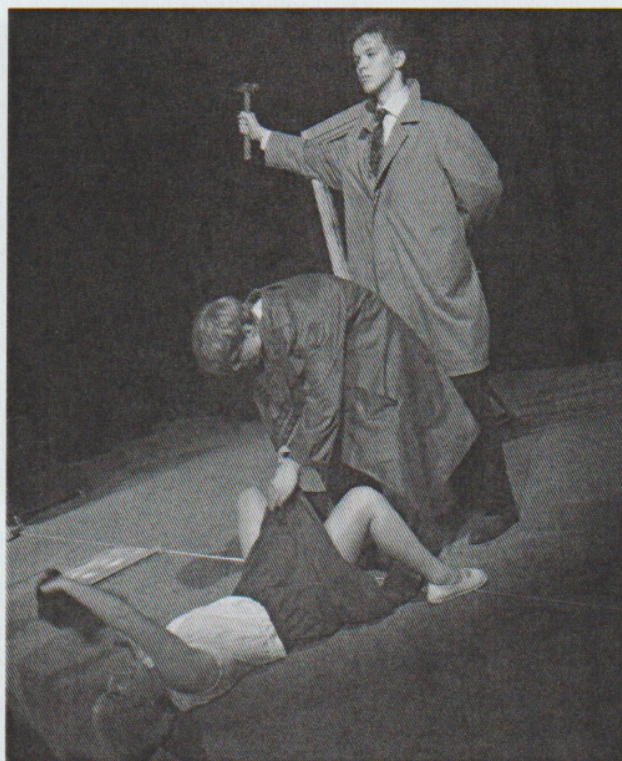
Jelizaveta Bam 2016

Daniil Charms je už po mnoho ročníků stálíci nejen Wolkrových Prostějovů, ovšem to, že je autor ověřený, neznamena, že je to autor snadný, jehož volba by byla automatickou sázkou na jistotu. Cesta, kterou si ostrovský soubor k inscenování Charmsovy Jelizavety Bam zvolil, je cesta aktualizace. Obecná Charmsova témata zvůle moci, kafkovské odlidštění, manipulace, jsou přes paralelu se sovětským Ruskem dovedeny k imperialistickým snahám současného putinovského režimu. Ruská agresivní rozpínavost je důsledně přetavena do inscenační struktury, takže divák je neustále atakován těmi nejkřiklavějšími scénickými prostředky. Vše se hraje na dvě stě procent. Když se smát, tak se řehat, když brečet, tak kvílet. Jelizavetin zářivý budovatelský úsměv se velmi záhy mění na groteskní škleb. Tak, jak je nakonec Jelizaveta na jevišti doslova znásilněna, může se (a je to zřejmě i záměrem Ostrovských) i divák cítit vši tou slapsťickou komediálností, cirkusovým dryáčnictvím a vlezlostí ruských popěvků poněkud zneužit.

Na poslední chvíli je soubor ač mladý, tak zkušený a herci technicky velmi dobře vybavení, takže se toto „válcování“ diváka děje na vysoké divadelní úrovni.

V Charmsově předloze bývají inscenátory často zdůrazňovány obecně existenciální aspekty, Ostrovští se ale rozhodli Jelizavetu Bam pojmout jako ryze politické divadlo. I tím je jejich Charms neobvyklý a osvěžující. A to při vši plakátovosti a přímočaré politické apelativnosti, která pochopitelně nesedne každému.

Jitka Šotkovská

Otevřete...

zeteplíme to betonem

Otevřete...

za mír a socialismus

Otevřete.

Nářez srpem a kladivem.

Pedestal Rusáků

System

Otevřete!

Zasranci posraný.

Hajzlové zkurvený.

Ať žije Putin! Ať žije Respublika! Ať žije Rusko!

Utrpení, hnus a Pussy riot

S-rp a kladivo

S-rp a kladivo

S-rp a kladivo

R-usko

-vím-

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

HRŮZA A TY DVĚ, Liberec

Když se 8 povalí, vypadá to jako ∞

Máša Nováková: Obecně k tomu tvaru. Když se inscenuje poezie, tak nepotřebuji příběh nebo doslovnost. Ale potřebuji nějaké sdělení, které se skrz ty básně vyjeví. Tak jsem ho začala hledat – buď to nekonečno, nebo laboratoř mezilidských vztahů. A pak mě to zavedlo k tomu, že to je jenom klauniáda složená z estetických obrazů a pohybů těl. Ale nejsem z toho moc moudrá. Byla jsem z toho zmatená. Někdy mi přišlo, že to funguje, že mi je ten minimalismus sympatický. Ale někdy jste byli příliš nekonkrétní a rozbili jste báseň přílišným ilustrováním. Někde ty pointy fungují dobře, někde ne. Jste minimalistický, přesný, ale ztrácím se v tom, co sdělujete.

Renata Vordová: Souhlasím. Máte jeden nápad na jednu báseň. Jakmile najdete interpretační klíč, zůstanete u něj a dál to nejde.

Akram Staněk: Mám rád, když jsou jazyk inscenace a použité prostředky čisté. Když dojde k odřezání přebytečných věcí. Z tohoto hlediska mi to přišlo obdivuhodné. Měl jsem pocit, že i ta výtvarnost a barevnost kostýmů a slovník gest a pohybů byly uzavřené a nebylo tam nic, co by tam nepatřilo. Přišlo mi to kompaktní. Když jste se potom rozhodli pro odvyprávění vlastního příběhu, který jste si tam sami dodali, tak jste se zbytečně zacyklili. Často to skončilo u opakování. Viděl jsem něco, co se mi líbilo, ale bylo obtížné to sledovat. Hrajete něco jiného, než co vlast-

ně říkáte.

Jitka Šotkovská: Částečně mi to přišlo jako 3D poezie. To, jaký je první dojem z poezie – tak ten mi dáte na jeviště do fyzického gesta. Byla to oživlá poezie toho, co si přečtu v knížce. Ale netroufla bych si říct, že to je inscenace. Je možné, že jsem to prostě nedokázala přečíst. Chybělo mi tam inscenační gesto, nějaký výklad. Rezignovalo se tam na temnější, hlubší stránky textu, které také mohou být klíčem. Oceňuji vaši koncentraci na jevišti.

Kristián Ivo Kubák: Soustředili jste se tak moc na to líbivé, na estetizující složku, až jste zapoměli na obsah, na režijně-dramaturgickou složku. Ta vyprázdňenost je pro mě moc hluboká. Je to pak už na tenké hranici kýče.

Máša Nováková: Zajímá mě, co to pro vás znamená. Člen souboru: Já řeknu, jak to vzniklo. Míša Homolová nám přinesla sbírku básní Malé lalulá od Jandla, Morgensterna, atd.. Z toho jsme dále vycházeli. Na začátku to bylo jenom o tom, že jsme si vybrali básně, které nás zaujaly. Básně jsme si seskládali za sebe podle vzorce píseň – akce – příběh. A našli jsme si tam příběh. Na začátku se představí mladík, který posléze přijde do kontaktu se ženami, které ho ovlivní a zklamou. Pak se začne propadat do depresivnějších stavů, až to ukončí. To je ta naše příběhová složka.

Akram Staněk: To ona k přečtení byla. Otázka je, jestli nedošlo k takovému rozdrobení, že už to tam nevidíme. Že to je jenom hra se slovy a s čísly. Jestli jste mezi nás a vás nepostavili nějakou hráz. Nemyšlím si, že jste si zvolili špatný postup, ale že jste se málo vraceli na začátek. K tomu, o čem to vlastně hrajete.

Máša Nováková: Já bych slovo kýč nepoužila, ale myslím si, že to, co popisuje Kristián, tak ty temné obsahy básní nevyznívají. Ten příběh potemňuje, ale vy jste pořád moc něžný, lehký.

Renata Vordová: Už chápu, co se stalo. Ten příběh, co jste řekli, je tam samozřejmě čitelný. Ale nevím, nakolik je pro vás důležitý. Musíte se rozhodnout, jestli ho vážně pojedete. Ten postoj těch holek se musí taky nějak narodit, proměnit.

Vojta Bárta: Já v tom zase viděl ten kabaret a něco mi tam překáželo. Byl to asi právě ten příběh. Musíte se rozhodnout, jestli tedy jet ten kabaret, nebo příběh.

NA POSLEDNÍ CHVÍLI, Ostrov

Jelizaveta Bam

Jitka Šotkovská: Jelizaveta Bam. Daniil Charms. Je to ověřený autor, ale zároveň Charms není sázka na jistotu. Je třeba k němu najít nějaký klíč. Mám pocit, že vaše cesta té aktualizace se zdá být šťastná. Obecná témata manipulace, zvláště. Ale pak je tam aktuální problém – současné Rusko. Téma ruské agrese pro mě bylo velmi silné. Je velmi důsledně přetaveno do jevištních prostředků. Všechno, co nesnáším na ruském divadle, tak tam bylo 3x zveličené. Kdykoli vidím ruské divadlo, tak jsou dokonalí na 200 %. Když brečí, tak slzy tečou proudem, když se smějí, tak je to přesně ten váš křečovitý úsměv. Pak končíte tím obrovským plakátem. Dospěje to ke znásilnění Jelizavety a vy nás, diváky, znásilňujete celou dobu. Oceňuji, že máte ambice politického divadla. Je tam cítit osobní apel. Problém, který je s politickým divadlem současnosti, je ten, že jde někdy o přesvědčování přesvědčených. Už to není akt odvahy.

Akram Staněk: Viděl jsem několik Jelizavet Bam a mám pocit, že dnes – jestli ne nejlepší – tak opravdu jednu z nejlepších. Dřív se všechny ty manipulační obrazy dělaly rigidně, vážně. To, že je tohle napsané v té nejhorší době a přitom je to napsáno s lehkostí a humorem, je strašně silné. A tohle všechno tam u vás bylo. V ostatních inscenacích pořád zdvihali prst a ten humor tam pracně tlačili. I ta vaše strašná scéna se znásilněním byla hrána radostně a vesele, což je síla. Určitě bych na tom našel i zápory. Jestliže jste si zvolili formu přesně dotažených obrazů, tak jsem měl dojem, že je třeba je nepřetahovat. Jelizaveta by mohla častěji končit větou tečkou. Výborná byla v plné barvě, ale když bylo třeba to ukončit, jako by energie vyjela ven z obrysů. Ještě je třeba dořešit věci technického charakteru.

Renata Vordová: Já tuhle inscenaci viděla potřetí, takže vím, že jsme to vyčistili. Dovolila bych si nesouhlasit s Jitkou, protože to nevidím jako přesvědčování přesvědčených. Oceňuji, že lidé jako vy se tímhle zabývají. Víím, že spousta vašich vrstevníků tohle vůbec neřeší, takže jsem za vás ráda.

Kristián Ivo Kubák: Pojmenoval jsem si to jako „slapstick“. Dotažená komedie s pohybovými gagy. Pro vás je nejtrefnější nový žánr: Divadlo živel. S plnou vervou, plnou parádou, plnou důvěrou v ten text. Nemůže to být dokonalé, protože je to živel. Působilo to na mě extrémně dobře. A to s tou dodanou písní a dodanými pasážemi o Putinovi, to už je trošku pro ty blbý, protože ta inscenace o tom celá je. Ale beru to. Možná už je to navíc. Kdy se s klišé nepracuje dobře, to je hudba. Třeba Kalinka, Kaťuša a Sojuz... už je to moc. My bychom se třeba odrazili od Musorského.

Protože to je taky ruská hudba, ale není to takové klišé.

Máša Nováková: Já to viděla v těch Klatovech. Tam mi trošku chyběla ta aktuálnost. Ty pauzy mi přijdou výborný. Zprávy jsou tak skvěle umírněné proti tomu, jak se valí ten „zábavný program“. Teď je to skvěle srozumitelný. Ten nápor je příšerný, bylo to fakt strašný.

Jitka Šotkovská: Jestli by nefungovalo víc, kdyby byl ten Putin během pauzy stažený a šlo to jako podkres z rádia. Že by to nebyl ten hlavní vjem chvíle, kdy je pauza.

Akram Staněk: Mně se naopak zdálo, že když si jdou sednout do první řady, je ta soustředěnost strašně důležitá. Už bych to nerozmazával. Zároveň mě to tak nepříjemně vzalo do hry.

Vojta Bárta: Já jsem hrozně rád Charmse dělal. Musím podpořit tu poznámku k hudbě. Přejde mi to jako hrozná ilustrace. Charms má v denících zmíněno, že miloval Bacha. Mohl by tam být právě nějaký kontrapunkt, který by vyústil v hroznou situaci. Že by zdánlivě nevinná a krásná věc přerostla v nějaké monstrum. Dokonce i v té Jelizavetě Bam jsou nějaká místa, která by se mohla zastavit, zastavit tu grotesku a mohla by se tam dostat zase jiná barva. Je to přízračné. Obyčejně surové.

-vím-

Já chci víc UŠUBRANÁ aneb pojďme si hrát

Ne, opravdu v zásadě nemám nic proti včerejší produkci, kterou na festival dovezlo Divadlo v Rytířské (opominu-li scénografii). Ovšem vnímám-li alespoň trochu kontext naší současné divadelní tvorby - a to ať už amatérské či profesionální - nemohu nevyjádřit údiv nad tím, co to v programu Wolkrova Prostějova vlastně dělá, notabene v jeho inspirativní části. Vždyť tuto inscenaci očividně zájezdového charakteru, která sází zejména na své hvězdné obsazení, převyšuje většina počinů letošních amatérských souborů, co do objektivnosti a osobitosti alespoň o dvě hlavy. Rozumím tomu, proč Druhá smrt Johanky z Arku existuje, neupírám jí jistou divadelní účinnost, ani nepopírám, že má své - jistě početné - publikum. Neměla by však dramaturgie Wolkrova Prostějova přeci jen jít trochu víc s dobou? Proč nepozvat nějaké divadlo, které zásadněji reaguje na tendence současného divadla, podobně jako většina účastníků Wolkrova Prostějova? Obdobný problém mám s hostem LiStOVání.cz: KAFE A CIGÁRKO, kterého jsme měli možnost zhlédnout ve středu - nijak mě to lehce ilustrativní rozehrání těch humorných textů neurazilo... ale to je tak všechno, co o tom mohu říct. A já od inspirativního programu očekávám přeci jenom něco víc, než bezpečný střední proud.

-ksy-

Zábavná sprostonárodní rozverná hospodská populárně naučná hra.

Vytvořena Porotci divadel poezie za přítomnosti Marka Vašuta.

Pravidla

- 1) Je třeba jakékoli místo a skupinka jakýchkoli lidí
- 2) Hraje se systémem kol, pro každé kolo je zvoleno jedno téma – otázka, na kterou postupně odpoví každý hráč
- 3) Fantazii ohledně otázek se meze nekladou
- 4) Pro hráče začátečníky doporučujeme low-level otázky typu Kde, S kým, Věkový rozdíl, Počet lidí...
- 5) Není vítězů, není poražených

To, že letos píšeme „59. Wolkrův Prostějov“ vzbuzuje podezření, že příští ročník bude takový nějaký kulatý. Ano, bude to šedesát let, co mladý prostějovský primátor Jiří Wolker založil tento festival. To nezůstane bez odezvy, můžete se například těšit na brožuru, která historii festivalu shrne. To nebude všechno, uvidíme, co vymyslí organizátoři. Dnes už však víme, že proběhne speciální seminář, týkající se Wolkerova Prostějova. Tato informace má pro vás jistě cenu zlata.

-jam-

60

KAM DÁL?

Recitovalo se, recituje se a recitovat se bude! Pokud vám tento týdenní nářez nestačil, překládáme níže průvodce po festivalech přednesu a poezie.

Šrámkova Sobotka

Kdy: 2. – 9. července 2016

Pokolikáté: po šedesáté

Kde: v Sobotce

Stručná charakteristika: Festival jazyka, řeči a literatury. Nepochybte možnost přihlásit se do seminářů!

Jiráskův Hronov

Kdy: 29. července – 6. srpna 2016

Pokolikáté: po šestaosmdesáté

Kde: v Hronově

Stručná charakteristika: Mezidruhová divadelní přehlídka. Podívejte se na nejlepší letošní divadla poezie ještě jednou!

Mezinárodní festival poezie

Kdy: 20. – 22. října 2016

Pokolikáté: po dvaapadesáté

Kde: ve Valašském Meziříčí

Stručná charakteristika: Soutěž českých a slovenských amatérských recitátorů.

Poděbradské dny poezie

Kdy: 19. – 23. dubna 2017.

Pokolikáté: po pětadesáté

Kde: v Poděbradech

Stručná charakteristika: Soutěžní festival přednesu pro profesionály a studenty herectví.

-ksy-

T e s t o s t e r o n

Jsou situace, kdy i tvrdým chlapům ukápne slza: při titulcích Rockyho IV, když na půdě vyhrabou svoje první kolo nebo když jim vlétne do oka muška. Konec festivalu k nim však rozhodně nepatří. Proto neplačte ani vy, co nemáte tak aktivní endokrinní systém jako my. Dejte si radši studenou sprchu, ovar s křenem, dva roky se neholte, s gustem si uprdněte, ulovte mamuta, pokousejte pitbula a vzpomeňte si na nás. Testosteron je tektutá poezie.

- -redakce-

Víc Vítů víc ví

Co dnes všechno víme:

- Tohle byl první WP, kde se neřešilo, co je to divadlo poezie.
- Snědli jste všechny nanuky.
- Co je na titulní straně.
- Dnes se musel měnit čas. Marušák přišel na recitaci přesně o hodinu později.
- Příští rok žádní Vítové nebudou.
- Estragon není estrogen

Co opravdu nevíme:

- Co budeme dělat zítra.

-vím-, -ušák-

Třídní boj v redakci

Politická sága z prostředí jedné malé redakce

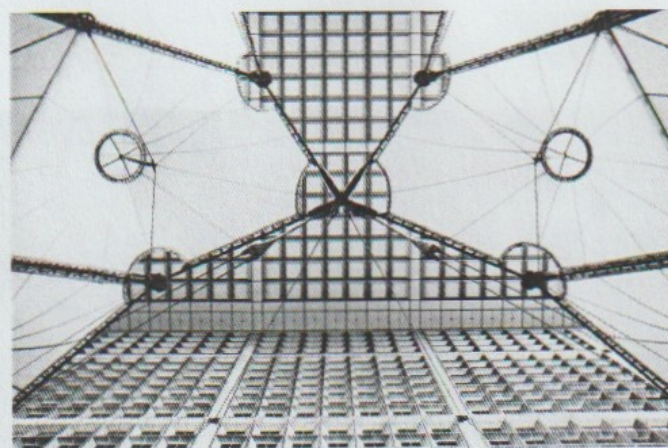
Přední strana odhalena!

Po urputném a vyčerpávajícím finiši se vám konečně povedlo odhalit celý obrázek na přední straně. A přesto by někteří z vás troufám si říct neuhádli, o co se vlastně jedná. Náš kamarád, novinář, vzor, digitální nomád, cestovatel, fotograf, marketér, hudebník a dredař Matouš Vinš nám dodal fotografii strukturálně vystihující Wolkrův Prostějov tak, jak ho známe. Sice to fotil jako La Grande Arche (Velký oblouk) v Paříži, ale vyšel mu z toho abstraktní obraz myslí Aleše Vrzáka ve čtyři hodiny ráno U Vašuta.

Co se skrývá na titulní straně odhalil jako první Matěj Šumbera v sobotu v 9.44. Vítězi gratulujeme a jako cenu od nás získává Míšu zcela zdarma.

Ať žije Maksymov!

-ušák-, -vím-

redakce se loučí

Redakce 59. Wolkrova Prostějova 2016:

Jan Mrázek -jam-; Vít Malota -vím-; Vít Marušák -ušák-;
Jakub Maksymov -ksy-; Martin Kuncl -mák-; Bob Pacholík -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.